

Finn Poulsen: Det må vel siges at være en helt selvfølgelig ting, at spørgsmålet om lejelovgivning kom ind i billedet, da det høje ting skulle tage stilling til de problemer, den økonomiske politik har givet os. Nu er den mere principielle side af sagen ganske naturligt behandlet i går, og derfor skal jeg ikke gøre så forfærdelig mange bemærkninger om det.

Jeg synes, der var lidt for megen tilbageholdenhed i den ærede ordfører for socialdemokratiets bemærkninger; der var så lidt begejstring. Nu er det jo altid svært ligefrem at begejstres over et forlig, men jeg synes dog, det er meget væsentligt, at man virkelig er kommet et skridt videre. Skridtet er måske ikke langt, men jeg noterer med tilfredshed, at den højtærede boligminister udtrykker sig således, at forslaget tilsigter at tage visse indledende skridt til løsning af huslejespørgsmålet. Når man tænker på åbningstalen og de debatter, vi har haft i den forløbne samling, må man vel have lov at sige, at det er noget sent, og det er heller ikke store skridt, der tages, men det er dog skridt, som alligevel må tillægges en væsentlig betydning. Det bør ikke betyde, at den høje regering mener, at vi hermed kan holde os i ro på dette område, helt til lejeloven skal revideres i 1964. Det vil jeg afgjort mene ville være forkert. Vi ved jo alle udmærket godt, og det har også været fremme i vore debatter, at det rigtigt kommer til at klemme på i 1963 og fremefter, fordi de store årgange med særlig styrke sætter ind da, og vi må vel i dag erkende, at denne del af befolkningen får vanskeligheder, som man vel nok for længst burde være gået i gang med at løse.

Det, der nu sker, vil ganske utvivlsomt virke i den rigtige retning. Personlig tror jeg, at visse af reglerne vil have en tendens til at skaffe flere lejligheder frem, ikke nok, men dog nogle. En af bestemmelserne medfører jo, at kommuner med indtil 6 000 indbyggere nu er helt frit stillet. Der har ikke været nogen betænkeligheder ved den ordning, man havde for kommuner på indtil 3 000 indbyggere. Jeg kunne for mit vedkommende have ønsket, at man her var kommet væsentlig højere op end til de 6 000, men det har der altså ikke været nogen mulighed for. Det er et lille skridt,

men jeg tror, det vil blive hilst med tilfredshed. Der kan være specielle problemer i disse områder, men der er jo stadig en mulighed for at følge udviklingen også dér.

For tofamiliesejendommenes vedkommende nærer jeg ikke bekymring for, at der vil ske lejerne nogen uret. Når man tænker det igennem, drejer det sig trods alt om relativ lave procenter af en leje fra 1939. Langt det største antal af tofamilieshusene er bygget før krigen, og for deres vedkommende er det en relativ lav m²-pris, der kan blive tale om at forhøje med indtil 25 pct. Jeg tror ikke, det kan volde nogen bekymring hos nogen lejer — det bør det ikke kunne. Ordningen kan i et vist omfang i forbindelse med den regel, der nu har været gældende i nogen tid, om opsigelsesret med hensyn til disse lejligheder have den betydning, at den kalder visse lejligheder frem. Der er ikke nogen som helst tvivl om, at der netop i disse ejendomme er en del lejligheder, som enten er holdt tilbage, eller som i tidens løb er nedlagt, men nu atter kan frigøres, fordi boligbehovet i de pågældende familier, der bebor underlejlighederne, ikke er så stort. Der er en mulighed for, at den omstændighed, at der nu er mulighed for at få en rimelig lejeforhøjelse, kan kalde visse lejligheder frem, og det turde siges at være en betydelig fordel.

Den anden hovedbestemmelse, der vedrører adgangen til lejeforhøjelse i tilfælde af genudlejning, kan heller ikke volde nogen vanskelighed eller noget besvær for nogen mennesker. Forhøjelsen sker med bolig-nævnets samtykke inden for 25 pct. af 1939-lejen, og også her opererer man med tal, der, således som vilkårene nu engang er, ikke med rette kan siges at volde problemer. Man skal også være en lille smule forsigtig med at gå så stærkt imod en forhøjelse af størrelser som dem, der her er tale om. Man skal jo alligevel også tage et rimeligt hensyn til den, der skal leje lejligheden ud. De toner og frygtsomme udtryk, der har lydt i forbindelse med den lejeforhøjelse, der her er tale om, synes jeg helt overdrevne, og jeg tror næppe, de vil finde genklang, end ikke hos lejerne — naturligvis hos lejerorganisationernes ledende folk, men jeg tror slet ikke, at dette dækker langt ud i de brede lejerkredse.